

בפעם האחרונה שהייתי מול מורה בכיתה, ישבתי לי לא כל כך נינוח בתוך כיסא קשה מעץ, אני כבר רגיל אליו, אבל עדיין אחרי שעה באותו מקום, בלי תזוזה, מתחילים לאבד נוחות, אבל כמו כולם, הסתכלתי על המורה, אפשר לומר אפילו שבהיתי בה, שומע אותה מדברת, לא מקשיב כל כך, אבל שמעתי.

לא פעם היה נידמה לי כאילו אני יושב בביתי, קשור לכיסא, בחבל מעט עבה, שהסיבים בו כבר שחוקים ופרומים, ובקושי מחוברים אחד לשני, ואני לא יכול לזוז, החבל מתחיל ללחוץ עלי, אני מרגיש ממש לא בנוח, הידיים שלי מתחילות להירדם, אני מנסה לחשוב על מקום טוב יותר, ובאותו זמן אחרי כל זה, מנסים להשמיע לי משהו, משהו שאפילו כשאני רגוע, פתוח, מדבר בקלילות, מקשיב, ועונה, אני לא רוצה לשמוע עליו, כך אני מרגיש עכשיו.

ובכל זאת, עם כל ההרגשה הכבדה הזאת, אני הייתי בכיתה, יושב על כיסא לא נוח, ולא בנוח, בוהה לי במורה סתם כך. אני מסתכל עלייה בלי לחשוב, הראש שלי בכלל לא נמצא בשיעור, או במה שמסביבי, אני מדמיין את כל הדברים שכנראה לא יקרו, קרה לי לא פעם, שהורדתי את הראש, עצמתי עיניים, שילבתי את ידי מתחת לראש, מרגיש בנוח, ומתחיל לחשוב, פעם דמיינתי שאני מרחף לי בין העננים, הרוח הקרירה, מלטפת לי את הפנים, אני שמח, מחייך, אין לידי אף אחד, אני לבד, אני רוצה חברה, אז אני מדמיין לי ציפורים, דרך אגב הציפור האהובה עלי היא נץ, אז אני מדמיין לי כמה, אני עף לי עם להקה של ניצים, עכשיו אני בשלווה מוחלטת, חיי לי בטבע, עף גבוה בשמים, רואה משהו שרק ציפורים יכולות לראות בלי כלים, האוויר הקריר נושב לו ברוגע על פניי, אני מסתכל על האדמה הרחוקה, רואה שדות חיטה ענקיים וזהובים, ימות כחולות עם גלים עדינים שרק עוזרים לי להירגע, אני מרגיש פשוט מוש... מעירים אותי, אני מתעורר לאותה מציאות משעממת ומדכאת, אני שוב לומד, כלוא, אני מסתכל מחוץ לחלון לרגע, רואה הרים גבוהים, יש עליו גם יער של ברושים, כל מה שאני רואה זה ירוק, ירוק שמתסכל לי בעיניים ואומר לי, בוא, צא, תחייה, אני קצת עצוב עכשיו, אבל זה יעבור עוד מעט, אני בטוח, זה נראה כאילו אני ממש לא תלמיד טוב, ובטח שלא מקשיב, אבל לפעמים אני באמת מנסה להקשיב, אם להגיד את האמת, לא רק מהרצון ללמוד, ואולי בכלל לא, אלא גם מהכבוד המינימאלי שיש לי אליהם, למורים, ולאנשים.

כשהייתי קטן, באמת קטן, ממש ממש קטן, אבא שלי לימד אותי, יותר נכון חזר ואמר והתקש, שגם אם המקצוע ממש לא מעניין אותי, אני חייב לפחות לתת כבוד למורים שמלמדים אותי, ואני באמת הפנמתי את זה, ועכשיו אני משתדל לתת כבוד מינימאלי לכל האנשים, וגם למורים.

גם כשאני מנסה להתרכז, ולהתמקד בהסבריה של המורה, אני מרגיש שהמילים שהיא מוציאה מהפה שלה, מתקרבות אליי, עפות לכיווני, ומשייטות להן לאט באוויר, הן לוקחות את הזמן, אני מבין אותן, אין להן לאן למהר, הן רק מילים, משמעויות אבודות, שעפות להן סתם כך, אני רואה אותן, אני מתמקד בהן, מנסה להבין מה הן אומרות, אבל אני לא שומע אותן, הן לוחשות, הן רחוקות מידי, בינתיים הן מתקרבות אלי, בריחוף איטי ומרגיע, מתקרבות אלי לאט לאט, אבל אני ידוע ומוכר כאדם סבלני, וכמו כל אדם סבלני, אני יושב לי על הכיסא, ומחכה עד שהן יתקרבו, ואני אשמע אותן, הן כבר ממש קרובות, אני כבר יכול לגעת בהן, אבל אני מחכה, רק עוד קצת, רק עוד שנייה, והן כבר פה.

רק עכשיו, אחרי הריחוף האיטי והמרגיע שלהן אלי, אני מקשיב, ומשתדל להבין את מה שיש להן לומר לי, אבל בגלל הריחוף האיטי שלהן אלי, נראה לי שהן עייפות, אני נותן להן לנוח, יש לי זמן, להן יש זמן, אז אני מחכה, עוברת שנייה, עוברת עוד אחת, ועוד אחת, אני יושב ומחכה, מחכה ויושב, ממתין לרגע שבו אני אבין מה המסר והמשמעות שחכייתי לה כל כך הרבה זמן.

אני מתחיל לאבד סבלנות, אני מנסה לעצור את עצמי מלהאיץ ולזרז אותן לדבר איתי, אבל לא הצלחתי, בהתחלה ניסיתי, בעדינות וברוגע, ובאמת שאלתי אותן בעדינות כדי לא לפגוע, הן לא הקשיבו, הן התעלמו ממני, התחלתי להתעצבן ולאבד את הסבלנות, דיברתי איתן יותר בישירות, וברגע שהתחלתי לדבר בטון יותר מאיים ורציני, הן נבהלו, התחמקו, וברחו ממני, הפעם במהירות, עכשיו הן לא ריחפו להן לאט, נראה לי כאילו הן נמלטו על נפשן, איבדתי את היכולת להקשיב, אחרי שהמילים ברחו אני לא יכול לשמוע.

טוב, אז אני נמצא בכיתה, אני יושב על כיסא, לא בנוח אם זה מעניין, מנסה להתרכז, לא מצליח כל כך, כבר אין לי רצון, אז אני פשוט בווהה במורה, הכי פשוט. מידי פעם, המורה מתחילה להתהלך בכיתה, העיניים שלי עוקבות אחריה, המורה מתהלכת לה באיטיות, הולכת לה לאט, מרימה את רגלה מעט, מזיזה אותה קדימה, ומורידה, כן, זה היה צעד, ובכן, כך היא צעדה עד לקצה של הכיתה, עיניי עקבו אחריה, לעיניי לא הייתה הבעה, אפילו לא היה בה מעט אנושיות, אפשר לומר שאפילו שיגעון, לא הייתה טיפת רגש בעיניי, פשוט בהיתי, פשוט.

כאשר המורה הגיעה לקצה הכיתה, היא שינתה את כיוונה בחזרה, אבל עיניי לא עקבו אחריה, לא, לא עוד, לפתע, חזר הניצוץ לעיניי, חלון.

חלון, עולם ומלואו, אפילו אי אפשר להשוות את העולם בעזרת הכמות הרדודה של הנוף שראיתי מאותו חלון, אבל עדיין זה היה התקווה היחידה שלי וכל העולם שלי באותו זמן,

הנוף, אני אפילו לא אפרט יותר מידי, שמיים אפורים, עננים אפורים ושחורים, הר שחור ואפל מחוסר אור, פתאום מתחיל לרדת גשם, אני שונא גשם, לא אכפת לי אם אתם רוצים לדעת או לא, אני כותב את זה בשביל עצמי, מעכשיו.

אני מתעצב, אני מרגיש את הדמעות עולות אט אט לעיניי, את החנק שיש בגרון לפני שפורצים בבכי, הרגשתי את הראש מתחיל לכאוב מעט, החום מתחיל לעבור בין פניי, האף שלי מתחיל לנזול, עוד לא קרה כלום, אני אומר לעצמי, ומחזיר את עיניי לכיתה, מוריד את ידי אל מתחת לשולחן, חולף על פניו של השולחן, מגיע אל הילקוט, פותח אותו במהירות, מושיט את ידי לתוכו, ומוציא את הקלמר, מרים את ידי, כעת היא כבדה יותר מאי פעם, אני מנסה להרים אותה יותר בכוח, היד מורמת מעל השולחן, ומושיבה את הקלמר, בפירת השולחן, אני מושיט את ידי שוב, זה מסע קשה, יותר מכל ריצה ארוכה שביצעתי אי פעם, ומכל התאמצות גופנית שחוויתי עד עכשיו, זה היה קושי ברמה אחרת, הכנסתי את ידי שוב אל התיק, מחפש, מגשש, ומוציא משם מחברת, בהנפה כבדה וחסרת כוח, וחסרת אונים, הרמתי את המחברת אל השולחן, מיקמתי אותה ליד הקלמר, כזה אני, מסודר.

לפעולה הבאה הייתי זקוק לשתי ידיי, הרמתי אותן בכבדות, וכמעט באי רצון מוחלט, כאילו הן רצו להישאר, לנוח, להירגע, אבל לא, לא יכולתי לתת להן, הרמתי את ידיי מעט מעל השולחן, והן נפלו עליו כאילו לא הייתה בהן יותר רוח חיים, הבאתי את המחברת מולי, יד שמאל מצדה השמאלי של המחברת, ויד ימין מצידה השני, מקיפות אותה, שתי חומות גדולות שלא נותנות למחברת לראות כלום, אבל יש עדיין חלל חריץ קטן, שממנו היא יכולה להציץ החוצה.

אני מרים את יד ימין אל פתחה של המחברת, וכמו ספר ענק וישן ששוקל מאות קילוגרמים, כאילו היה מלא אבק, ושכבר מאות שנים עין אדם לא ראתה אותו, ניסיתי לפתוח את המחברת, זה היה נראה כאילו היא התנגדה לי בכוחות עצמה, אני מאמץ את שתי ידיי שכעת שתיהן באותו צד של המחברת, שמאל, ולאט, פתחתי את המחברת, והנחתי אותה בזהירות על השולחן, כעת היא פתוחה לרווחה, אני מדפדף בין דפי המחברת, מחפש דף נקי, טוב, מתאים, שיהיה מסוגל לקבל את האחריות שאני עומד להטיל עליו, אני עובר עמוד, ועוד עמוד, דף, ועוד דף, אני מרגיש כאילו כל דף שאני מעביר, מרגיש אכזבה מסוימת, לבסוף אני מוצא אותו, דף מתאים שיהיה מוכן לקבל עליו את האחריות, ויעמוד בגבורה במשימתו החשובה, אני מתרגש מעט, מושיט את ידי אל הקלמר, פותח אותו, ומוציא ממנו עיפרון.

בעודני מקרב את העיפרון אל הדף, הראש שלי מתחיל להיות מוצף מחשבות, מהירות, כלליות, ולא חשובות, אני מנסה להתרכז, שוב, כמו פעם, אני משתדל, אבל אני לא מצליח, בסוף, הדף נותר ריק.

כך נותרתי ללא יכולת לשמוע, לראות, ולדבר.